

РЕШЕНИЕ

№ 2231

гр. София, 21.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 17.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5284** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба с вх. №27810/16.09.2019г., подадена от адв. С. Ю., като пълномощник на М. В. К. - П. от [населено място], и във вр. с Решение №6271/26.05.2021г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Трето отделение по адм. дело №10294/2020г.

Ищцата моли съда да осъди НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ (НАП или Агенцията), представлявана от изпълнителния директор, да ѝ заплати обезщетение в размер на 1000 (хиляда) лева за неимуществени вреди, претърпени в периода от 15.07.2019г. до 16.09.2019г. – датата на предявяване на иска, в резултат на неизпълнение в достатъчна степен от страна на ответника на задължението по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR или Регламент (ЕС) 2016/679), заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от 15.07.2019г. или алтернативно от датата на завеждане на исковата молба, до окончателното изплащане на вземанията. Претенцията е уточнена с допълнителна молба от 06.11.2019г.

Ищцата поддържа, че като орган, който отговаря за приходите на държавата, НАП следва да е обезпечила по безупречен начин своята киберсигурност и в най-голяма степен да гарантира по ефективен начин и сигурността на личните данни на гражданите на РБългария. Смята, че това негово задължение ответникът не е

изпълнил в най-добра степен, което е довело до пробив в информационната му система и личните данни на хората са били разкрити пред трети лица, който факт е бил оповестен от медиите на 15.07.2019г. Твърди, че в случая не е била положена достатъчна грижа и не са били приложени ефективни мерки за защита на сигурността на данните, което според нея представлява нарушение на задълженията, установени в чл.59, ал.1 ЗЗЛД и чл.24 и чл.32 GDPR. Сочил, че при извършена от нея справка чрез специално изработения от НАП софтуер, с кратко текстово съобщение (SMS) К. - П. била уведомена, че нейни лични данни са били неправомерно разкрити. Този факт я накарал да се почувства възмутена от допуснатия пробив в информационната сигурност и от безкритичното отношение и неадекватни реакции на държавните институции. Твърди, че оттогава живее в постоянен страх и притеснения, защото се чувства незащитена от държавата. Обосновава претендираните неимуществени вреди с изпитваните притеснения и страх, че може да бъде злоупотребено с личните ѝ данни, включително като бъде отчуждено нейно имущество, изтеглени влоговете ѝ или да бъдат изтеглени кредити от нейно име, да бъде променено гражданското ѝ състояние или открадната нейната самоличност и използвана по всевъзможни увреждащи я начини. Според изложеното в исковата молба в медиите са били публикувани множество плашещи материали за това как биха могли да бъдат използвани неправомерно разкритите лични данни, като според специалисти в областта този конкретен случай можело да се определи като по-лош дори от Ч., тъй като не се знаело кога във времето и по какъв начин може да бъде злоупотребено с изтеклите лични данни.

Ответникът - НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, представлявана от изпълнителния директор, оспорва предявения иск и моли съда да го отхвърли. В Отговор на исковата молба от 12.12.2019г. поддържа, че към настоящия момент липсват основания да се твърди, че осъщественият неоторизиран достъп до информационните системи на НАП е резултат от действия и/или бездействие на органи или длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Твърди, че като администратор на лични данни Агенцията е предприела редица технически и организационни мерки за защита при обработване на лични данни, които са съобразени с изискванията на Регламент (ЕС) 2016/679 и Закона за защита на личните данни. Изтъква, че в НАП са въведени и функционират Система за управление на бизнес процесите и Система за управление на сигурността на информацията, като всички процедури са съобразени с международни стандарти за управление на качеството ISO 9000 и ISO 9001. Сочил, че вътрешните документи относими към информационната сигурност и утвърждавани от изпълнителния директор на Агенцията са съобразени с изискванията на Закона за електронното управление (ЗЕУ), Наредбата за общите изисквания към информационните системи, регистрите и електронните административни услуги (НОИИСРЕАУ) и Наредбата за общите изисквания за мрежова и информационна сигурност (НОИМИС, отм.). Претендира да му бъдат присъдени разноски по водене на делото за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана в производството от прокурор Р. от Софийска градска прокуратура, изразява становище, че искът не е доказан по основание и размер и моли съда да го отхвърли.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото,

приема за установено от фактическа страна следното:

Съгласно чл.2, ал.1 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) Агенцията е специализиран държавен орган към министъра на финансите за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания, и определени със закон частни държавни вземания. Едновременно с това НАП е администратор на лични данни по смисъла на чл.4, §7 от Регламент (ЕС) 2016/679 и в това качество обработва личните данни на ищцата.

Не е спорно между страните и се установява с косвени доказателства, че в резултат на умишлени действия на неустановени трети лица на 15.07.2019г. е бил осъществен неоторизиран достъп до информационната система на НАП и е публикувана информация, съдържаща се в информационните бази данни на Агенцията, като са били разпространени лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица. За изтичането на личните данни са били уведомени Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) с писмо вх. №ЕП-37-00-137/16.07.2019г. и С. градска прокуратура (СГП) с писмо вх. №14091/17.07.2019г.

Няма спор между страните и е общоизвестно обстоятелството, че във връзка с извършения неоторизиран достъп до база данни на Агенцията и последвалото разпространение на лични данни, е било разработено специално приложение, активно от 25.07.2019г., чрез което всеки български гражданин е можел да провери дали негови лични данни са станали обект на неоторизиран достъп.

За установяване на обстоятелството, че нейни лични данни са били обект на нерегламентиран достъп ищцата е представила и по делото е прието копие от екранно изображение (screenshot) на получено на 27.07.2019г. кратко текстово съобщение със следното съдържание: „НАП: По заявка номер 8314 ИМА неправомерно разкрити лични данни“ 11:54“.

От представените от ответника и приети по делото писмени доказателства се установяват следните относими към спора факти:

Със Заповед №ЗЦУ-586/30.04.2014г. изпълнителният директор на Агенцията е наредил, смятано от 01.05.2014г. в НАП да се внедри Система за управление на сигурността на информацията (СУСИ) по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006, която включва изрично и изчерпателно посочените документи, съгласно т.1.1. – т.1.9.

През 2016г. са били утвърдени Вътрешни правила за оборот на електронни документи и документи на хартиен носител (Заповед №ЗЦУ-535/11.05.2016г.).

Със Заповед №ЗЦУ-1436/15.10.2018г. изпълнителният директор на НАП е утвърдил: „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл.10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образца на инструкция“ и др.

За установяване на твърдените от него факти и обстоятелства ответникът е представил и следните писмени доказателства: Политика по информационна сигурност на НАП от м. май 2016г.; Методика за оценка на риска от м. декември 2013г.; Инструкция №2/08.05.2019г. за мерките и средствата за защита на лични данни, обработвани в Националната агенция за приходите и реда за движение на преписки и заявяване на регистри; Методика за анонимизиране на индивидуални данни, утвърдена със Заповед №121/30.01.2017г. на изпълнителния директор на НАП; Указания за обозначаване и работа с информацията.

Не е спорно по делото и на съда е служебно известно обстоятелството, че в резултат на неоторизирания достъп и неконтролирано разпространение на лични данни, съхранявани в информационните бази данни на Агенцията, е била извършена проверка от КЗЛД. В хода на проверката Комисията е установила, че при осъществяване на дейността си НАП, в качеството ѝ на администратор на лични данни, не е приложила подходящи технически и организационни мерки, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица, в различен обем. Издадено е било Наказателно постановление (НП) №04/28.08.2020г. от председателя на КЗЛД, потвърдено с Решение на Софийски районен съд от 26.10.2023г. по н.а.х. дело №14811/2020г. Този съдебен акт, както и НП №04/28.08.2020г. са отменени с Решение №1247/26.02.2024г. на Административен съд София – град (АССГ) по адм. дело №12334/2023г., поради изтекла погасителна давност.

С Решение №ППН-02-399/22.08.2020г., на основание чл.58, §2, буква „г“ във връзка с чл.57, §1, буква „а“ и чл.83, §2, букви „а“, „в“, „г“, „е“ и „ж“ от Регламент (ЕС) 2016/679, КЗЛД е разпоредила на НАП като администратор на лични данни да съобрази операциите по обработването на данни с изрично дадените указания в т.1 – т.20. По жалба на НАП пред АССГ е образувано адм. дело №10477/2020г. С Решение №565/02.02.2023г. съдът е отменил акта КЗЛД, в частта му относно Разпореждания №, № 7, 14 и 15 изцяло, Разпореждане №5 в частта му: "Да се предприемат необходимите действия за създаването на одитни записи на отделните събития и дневници (журнали) за привилегированите потребители" и Разпореждане №16, в частта му относно "повторното използване на такива данни". Жалбата на НАП в останалата ѝ част е отхвърлена. С Решение №1398/07.02.2024г. по адм. дело №3781/2023г. Върховният административен съд е отменил, в обжалваната му отхвърлителна част, съдебния акт по адм. дело №10477/2020г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ. Към настоящия момент няма постановен и влязъл в сила съдебен акт по новообразуваното адм. дело №1558/2024г.

За изясняване на спорните факти при първоначалното разглеждане на делото са събрани гласни доказателства. Свидетелката Р. Д. П. – дъщеря на ищцата, разказва, че през лятото на 2019г. след като разбрали за изтеклите лични данни от масивите на НАП, заедно с майка ѝ М. К. проверили в Интернет дали и техни данни са били обект на нерегламентиран достъп. Следвали няколко лесни стъпки и получили SMS, че техни данни също били „изтекли“. Майка ѝ станала сериозна и започнала повече да се притеснява от това, че някой може да се възползва от личните ѝ данни като изтегли кредит на нейно име или пък да дойде на адреса на който живеят. Не разбрали какви точно техни лични данни са били разпространени и не са предприели допълнително действия за установяване на това обстоятелство. Свързали се с адвокат, който им обяснил какво трябва да направят.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Предявеният осъдителен иск е с правно основание чл.82, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО във вр. с чл.39 ЗЗЛД и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Нормата на чл.82, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 предвижда възможност всяко

лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на този Регламент, да получи обезщетение от администратора или от обработващия лични данни за нанесените щети. Съгласно чл.39, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни може да обжалва действията и актовете на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на АПК, както и да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни.

Предвид препратката на чл.39, ал.1 ЗЗЛД и чл.82, §6 от Регламент (ЕС) 2016/679, искът за обезщетение следва да бъде разгледан по реда на Глава единадесета АПК, като за неуредените въпроси на имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Съдът приема, че предявеният иск е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ за разглеждане в настоящото производство, доколкото се претендира неимуществените вреди да са настъпили от незаконосъобразно бездействие на ответника – администратор на лични данни, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължението установено в чл.24 и чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679, да въведе подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването на лични данни се извършва в съответствие с изискванията на Регламента.

Искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ - чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане: 1) наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или на длъжностно лице – администратори на данни, осъществяващи нарушение на правилата, установени в Регламент (ЕС) 2016/679 по отношение на защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни, както и на правилата по отношение на свободното движение на лични данни; 2) реално причинена вреда, която от своя страна 3) да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена последица.

В съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени от ВАС с Решение №6271/26.05.2021г. по адм. дело №10294/2020г., съдът е указал на ответника, че в негова тежест е да установи че към релевантния период – 15.07.2019г.: е въвел подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с изискванията на Регламента; предприетите технически и организационни мерки отчитат естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица; съответните мерки са били преразглеждани и въз основа на получените данни е извършвана преценка за необходимостта от тяхната актуализация и за осигуряване на необходимото ниво на сигурност са били използвани някои или всички технически и организационни мерки, посочени в чл.32, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Ответникът не се е справил с доказателствената си тежест.

В чл.8, §1 от Харта на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) е признато правото на всеки на защита на личните му данни. За осигуряване на това право в Регламент (ЕС) 2016/679 е предвидено задължение за администраторите на лични

данни и за обработващите лични данни да осигурят необходимата защита на тези данни, така че да се гарантира тяхното законосъобразно обработване, в съответствие с принципите определени в чл.5 GDPR. Според определението, дадено в чл.4, т.12 от Регламент (ЕС) 2016/679 „нарушение на сигурността на лични данни“ означава нарушение на сигурността, което води до случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до лични данни, които се предават, съхраняват или обработват по друг начин.

Нормата на чл.24 GDPR задължава администратора на лични данни (каквото безспорно е НАП), като съобрази естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, да въведе подходящите технически и организационни мерки, така щото да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването на личните данни се извършва в съответствие с Регламента и със закона. В чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679 е изведен принципът на сигурност при обработването на личните данни. Съгласно тази разпоредба администраторът и обработващият лични данни са задължени да прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на ниво на сигурност, съобразено с риска, включително и когато това е целесъобразно: псевдонимизация и криптиране на личните данни; способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност, устойчивост на системите и услугите за обработване; способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; *процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването.*

Регламентът не посочва конкретни мерки и способности за защита при обработване на личните данни на физическите лица, а е възприет подход при който всеки администратор сам да определи какви да бъдат тези мерки въз основа на извършен от него анализ на риска и след като вземе предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица.

За вреди, произтичащи от извършено обработване, което нарушава Регламента, отговорност носи администраторът и/или обработващият лични данни (чл.82, §2 GDPR). Съгласно §3 на чл.82 GDPR администраторът или обработващият лични данни се освобождава от отговорност *само ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието*, причинило вредата. Следователно в тежест на администратора (в случая НАП) е да установи по безспорен начин, че след преценка на естеството, обхвата, контекста и целите на обработването е идентифицирал всички рискове с различна вероятност и въз основа на това е въвел най-подходящите в конкретния случай и ефективни технически и организационни мерки за защита на личните данни.

С Решение от 14.12.2023г. по дело №С-340/2021 Съдът на Европейския съюз (СЕС), Трети състав, е приел, че принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл.5, §2 и конкретизиран в чл.24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по чл.82 администраторът носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл.32 от Регламента, са

подходящи. В съображение 74 GDPR е предвидено, че администраторът следва да е длъжен да прилага подходящи и ефективни мерки и да е в състояние да докаже, че дейностите по обработването са в съответствие с настоящия регламент, включително ефективността на мерките. Тези мерки следва да отчитат естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и риска за правата и свободите на физическите лица. Според съображение 146 от Регламент (ЕС) 2016/679 администраторът или обработващият лични данни следва да бъде освободен от отговорност, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за вредите.

Настоящият решаващ състав приема, че в процесния случай ответникът не е ангажирал доказателства, от които да се направи еднозначен извод, че НАП, в качеството му на администратор на лични данни, е идентифицирал всички възможни рискове и е приложил най-подходящите и ефективни мерки за сигурност. Действително, с приетите по делото писмени доказателства се установява, че в един продължителен период от време администраторът формално е предприемал действия за осигуряване на защита на данните които обработва, като е утвърждавал множество правила, процедури, указания, методики и др.п. Не са събрани обаче доказателства, че всички тези документи са основани на действително извършвана оценка на риска при отчитане на обхвата, контекста и целите на обработването. Освен изброените документи ответникът не е представил, нито посочил доказателства с които да установи, че в съответствие със задължението по чл.24, §1 GDPR в определени периоди предприеманите от него технически и организационни мерки за защита на личните данни са били преразглеждани и съответно актуализирани въз основа на извършен анализ на риска. Не се твърди и не са ангажирани доказателства периодично да е било извършвано изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването, в съответствие със задължението, регламентирано в чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679.

При това съдът приема, че в случая е налице първият елемент от фактическия състав на неопозволеното увреждане - бездействие на НАП, като администратор на лични данни да изпълни задълженията, установени в чл.24 и чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679 за прилагане на технически и организационни мерки за осигуряване на ниво на сигурност при обработване на личните данни съобразено с естеството, обхвата, контекста и целите на обработването и с идентифицираните рискове с различна вероятност.

Настоящият решаващ състав намира обаче, че по делото е останало недоказано и настъпването за ищцата на реална вреда с неимуществен характер, която да е пряка и непосредствена последица от бездействието на ответника.

Съгласно т.6 от диспозитива на Решението на СЕС по дело C-340/21 чл.82, §1 GDPR трябва да се тълкува в смисъл, че *опасенията, които субектът на данни изпитва*, вследствие на нарушение на този Регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, *могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“* по смисъла на тази разпоредба. В мотивите на Решението от 14.12.2023г. (т.84, т.85) СЕС приема, че лице, засегнато от нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679, което е имало

отрицателни последици за него, е длъжно да докаже, че тези последици представляват нематериални вреди по смисъла на член 82 от този Регламент [в този смисъл решение от 04.05.2023г., Цsterreichische Post (Нематериални вреди, свързани с обработването на лични данни), C-300/21, EU:C:2023:370, т. 50]. По-конкретно, когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се смятат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни.

В случая ищцата също не се е справила с тежестта на доказване, която изрично ѝ е указана с Определение №5771/21.05.2024г.

На първо място съдът намира, че по делото е останал недоказан фактът лични данни на ищцата К. – П. да са били неправомерно разкрити вследствие на осъществения неоторизиран достъп до информационната система на НАП. За установяване изтичането на лични данни ищцата е ангажирала единствено копие от екранно изображение (screenshot) на получено кратко текстово съобщение: „НАП: По заявка номер 8314 ИМА неправомерно разкрити лични данни. 11:54“. Със събраните доказателства не се установява кой е направил заявката с №8314 и дали неправомерно разкритите данни са именно на ищцата М. К. - П.. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства, след като евентуално е узнала, че нейни лични данни са били неправомерно достъпени ищцата да е предприела действия да установи какви конкретни нейни лични данни са били разпространени. При това недоказано, включително и със събраните по делото гласни доказателства, е останало твърдението за преживени от ищцата негативни емоции, изразяващи се в опасения, че в бъдеще може да бъде злоупотребено с личните ѝ данни. Свидетелката Р. П., която е в родствена връзка с ищцата, единствено е посочила, че майка ѝ станала сериозна и започнала повече да се притеснява от това, че някой може да се възползва от личните ѝ данни като изтегли кредит на нейно име или пък да дойде на адреса на който живеят. Свидетелката не разкрива дали и преди ищцата е изпитвала такива опасения и от какво те са били породени. При всички случаи допускането на неразрешен достъп до личните данни, обработвани от НАП, накърнява легитимните очаквания спрямо държавата за сигурност в личната и имуществената сфера, предвид възможността за злоупотреби с личните данни, широко обсъждана в медийното пространство. В случая обаче, недоказано остана дали и какви лични данни на ищцата са били неправомерно разкрити. Следователно не може да бъде установена и причинно-следствена връзка между тревогите, които ищцата претендира да е изпитала и бездействието на ответника във връзка със задълженията му, вменени с нормите на чл.24 и чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679. За да се приложи принципът на равностойност и ефективност, съобразно посоченото в Решението на СЕС по дело C-300/21, ищцата е следвало да посочи и да докаже какви нейни лични данни са били публично оповестени, за да може да се прецени притестнението и страхът като неимуществени вреди и да се определи адекватно парично обезщетение.

След като ищцата не е успяла да докаже настъпването за нея на неимуществената вреда, която да е пряка и непосредствена последица от бездействието на администратора на лични данни, то искът за обезщетяването ѝ е неоснователен поради липса на два от елементите от фактическия състав на неправомерното увреждане и следва да се отхвърли. Неоснователна при това е и акцесорната претенция за присъждане на лихва върху претендирания размер на обезщетение за неимуществени вреди. При този изход на спора и на основание чл.10, ал.2 и ал.4 ЗОДОВ във вр. с чл.37 от Закона за правната помощ (ЗПП) и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника се дължат разноски в размер на 200 (двеста) лева – за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{ТИ} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.82, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 във вр. с чл.39 ЗЗЛД и чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от М. В. К. - П. от [населено място], срещу НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, представлявана от изпълнителния директор.

ОСЪЖДА М. В. К. - П. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Националната агенция за приходите, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: [населено място], [улица], сумата 200 (двеста) лева – разноски по адм. дело №5284/2021г.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова